

Poslovni broj: St-630/2018

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO** iz Zagreba, M. Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA odgovor na žalbu

i očitovanje na dopunu žalbe razlučne vjerovnice Ines Ljubičić

e-komunikacija
prilozi
punomoć u spisu

I. Aktualno deklarirani razlučni vjerovnik Ines Ljubičić je dana 05.05.2026. uložio žalbu protiv Rješenja o namirenju Trgovačkog suda u Splitu (dalje u tekstu; TS ST) poslovni broj St-630/2018 od 24.04.2026., osporavajući isto u cijelosti pri čemu je žalba neosnovana te očigledno usmjerena na neosnovano odugovlačenje predmetnog stečajnog postupka. Žalitelj pritom bez ikakvog konkretnog i argumentiranog pravnog uporišta tvrdi da bi donošenjem predmetnog rješenja, koje je pravilno, zakonito i utemeljeno na mjerodavnim zakonskim odredbama, bila povrijeđena njegova prava, pritom ni u jednom dijelu žalbe ne konkretizira na koji bi način navodne povrede bile počinjene, niti svoje tvrdnje potkrepljuje relevantnim činjenicama ili pravno održivom argumentacijom, već se žalba svodi na proizvoljno i paušalno nabranje pravnih izvora bez stvarne veze s predmetnim postupkom i razlozima pobijanog rješenja.

Stečajni vjerovnik ovim se podneskom, radi potpunosti i procesne ekonomije, očituje i na dopunu žalbe razlučne vjerovnice Ines Ljubičić od 11.05.2026., u mjeri u kojoj bi sud smatrao da je ista pravodobna, dopuštena i podobna za razmatranje u ovom stadiju postupka. Navedena dopuna žalbe ne sadrži nijednu novu odlučnu činjenicu niti pravno relevantan argument koji bi mogao dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, već se u bitnome radi o ponavljanju ranijih navoda, njihovom drukčijem procesnom kvalificiranju te pokušaju da se stvori privid postojanja bitnih povreda postupka i povreda ustavnih odnosno konvencijskih prava, iako za takve tvrdnje ne postoji stvarno uporište u stanju spisa.

Posebno se ističe da ni žalba ni njezina dopuna ne mogu služiti kao sredstvo za ponovno otvaranje činjeničnih i pravnih pitanja o kojima je VTS već zauzeo jasno pravno shvaćanje u ovom postupku. Drugostupanjski sud je svojim ranijim rješenjem jasno odredio okvir ponovnog postupanja prvostupanjskog suda, a pobijano rješenje upravo se kreće unutar tog okvira: sud je analizirao postojeće parnične postupke,

ocijenio njihov mogući utjecaj na osporenu tražbinu, odlučio o odgodi namirenja te posebno odlučio o troškovima i prijedlogu za jamčevinu.

Sukladno navedenoj uputi prvostupanjski sud je i postupio te donio pravilno i na zakonu osnovano rješenje o namirenju posl.br. St-630/2018 od 24.04.2026. (dalje u tekstu; pobijano rješenje)

***Prilog: Rješenje VTS posl. br. PŽ-4890/2025 od 28.01.2026.
Rješenje TS ST posl. br. St-630/2018 od 24.04.2026.***

II. Pravilno prvostupanjski sud utvrđuje pa t. II. izreke pobijanog rješenje odgađa namirenje razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić kojoj je tražbina osporena u iznosu od 4.146.119,20 EUR do završetka parničnih postupaka koji se vode pod poslovnim brojem P-5/2019 na Trgovačkom sudu u Splitu (dalje u tekstu; TS ST) i P-341/2020 na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu (dalje u tekstu; OGS ZG).

S ciljem da izbjegne ponavljanje i opterećivanje spisa, stečajni vjerovnik ukazuje i poziva se na podnesak od 13.03.2026. koji čini sastavni dio ovog odgovora na žalbu, a kojim je detaljno elaborirao kronologiju postupka koji se vode pri TS ST pod posl. br. P-5/2019 i postupka koji se vodi pri OGS ZG pod posl. br. P-341/2020 te na koji način odluke u navedenim postupcima izravno utječu na postojanje i visinu sporne tražbine aktualno deklariranog razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić kao sljednika tražbine svog supruga Slobodana Ljubičića, a prethodno tome Petra Pripuza, te ustraje pri iznesenim navodima, a koji u cijelosti opravdaju odluku o odgodi namirenja razlučnog vjerovnika sukladno čl. 118. st. 3. OZ-a.

Prilog: Podnesak stečajnog vjerovnika Josipa Šarka od 13.03.2026. u predmetu St-630/2018

U tom smislu nije odlučno pokušava li žaliteljica navedene postupke prikazati kao postupke koji su navodno irelevantni za ovaj stečajni postupak. Odlučno je da se upravo u tim postupcima raspravlja o pravnoj osnovi, postojanju i prijenosu tražbine iz koje razlučna vjerovnica izvodi pravo na namirenje u ovom stečajnom postupku. Ako bi u tim postupcima bilo utvrđeno da tražbina Petra Pripuza ne postoji odnosno da ugovori o cesiji i/ili ustupu potraživanja ne proizvode pravne učinke, tada razlučna vjerovnica ne bi mogla biti namirena iz stečajne mase na temelju iste takve osporene tražbine. Zato je prvostupanjski sud pravilno zaključio da su ishodi navedenih postupaka od izravnog značaja za odluku o namirenju.

Nadalje, razlučni vjerovnik, a očito s ciljem dovođenja žalbenog suda u zabludu, pokušava prikazati tražbinu razlučnog vjerovnika kao res iudicatu iako je VTS u t. 7. obrazloženja rješenja PŽ-4890/2025 od 28.01.2026. već jasno zauzeo stajalište da (cit.): "Neosnovano žaliteljica ističe da se više ne može osporavati založno pravo upisano u zemljišnim knjigama, jer je ista mogućnost propisana pravilima ovršnog prava i to i nakon prodaje predmetne nekretnine. Stoga treće osobe imaju zakonsko pravo osporavati tražbine osoba koje imaju upisano založno pravo, neovisno o načelnom pravilu iz stečaja da se razlučna prava ne osporavaju."

Žaliteljica pritom pogrešno poistovjećuje upisano založno pravo s neosporivošću same osigurane tražbine. Predmet osporavanja u konkretnom slučaju nije formalno postojanje zemljišnoknjižnog upisa kao takvog, nego postojanje, valjanost, visina i prenosivost tražbine koja se tim upisom nastoji namiriti. Založno pravo, kao akcesorno pravo osiguranja, ne može samostalno stvoriti tražbinu ako tražbina ne postoji, ako je nevaljana ili ako nije valjano prenesena na osobu koja se u ovom postupku poziva na status razlučnog

vjerovnika. Upravo zato je VTS i naglasio da treće osobe imaju zakonsko pravo osporavati tražbine osoba koje imaju upisano založno pravo, neovisno o načelnom pravilu iz stečajnog prava o razlučnim pravima.

Osim toga, da bi se radilo o presuđenoj stvari kako to neosnovano nastoji prikazati žalitelj, nužno bi bilo isto potkrijepiti meritornim odlukama suda, koje evidentno ne postoje, stoga je razvidno kako su tvrdnje razlučnog vjerovnika u cijelosti neosnovane i paušalne.

Dopuna žalbe u tom dijelu ne otklanja osnovni nedostatak žalbene argumentacije: žaliteljica ne pokazuje koja bi točno pravomoćna meritorna odluka, između kojih istih stranaka i o kojem istom zahtjevu, sprječavala vođenje i dovršetak postupaka P-5/2019 i P-341/2020, odnosno sprječavala primjenu čl. 118. st. 3. OZ-a. Puko pozivanje na raniju parnicu i izdvajanje pojedinih dijelova njezina obrazloženja ne može zamijeniti postojanje kumulativnih pretpostavki res iudicate.

III. Razlučni vjerovnik u prilog svojih neistinitih tvrdnji da bi u pogledu tražbine razlučnog vjerovnika bilo riječ o res iudicati navodi pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Splitu posl. br. P-135/2019 od 10.01.2022. koji postupak je vođen po tužbi tužitelja Josipa Šarka protiv I/ Ive Đondića, II/ Dinka Đondića, III/ Marije Đondić (kao nasljednika iza ranijeg I-tuženika Nina Đondića) i IV/stečajne mase iza Kumulus d.o.o. u stečaju, uz sudjelovanje umješaka na strani tuženika Ivana Bitange radi utvrđenja ništetnosti sklopljenih ugovora o zajmu i pozajmici i to:

- Ugovora o zajmu sklopljen dana 14.03.2008. između I-tuženika Nina Đondića kao zajmodavca i II-tuženika Kumulus d.o.o. kao zajmoprimca s ugovorenim iznosom zajma od 6.000.000,00 kn,
- Ugovora o kratkoročnoj pozajmici sklopljen dana 20.10.2005. između I-tuženika Nina Đondića kao kreditora i II-tuženika Kumulus d.o.o. kao korisnika kredita s ugovorenim iznosom pozajmice od 160.000,00 kn,
- Ugovora o kratkoročnoj pozajmici sklopljen dana 7.03.2008. između I-tuženika Nina Đondića kao kreditora i II-tuženika Kumulus d.o.o. kao korisnika kredita s ugovorenim iznosom pozajmice od 196.000,00 kn,
- Ugovora o kratkoročnoj pozajmici sklopljen dana 11.03.2008. između I-tuženika Nina Đondića kao kreditora i II-tuženika Kumulus d.o.o. kao korisnika kredita s ugovorenim iznosom pozajmice od 820.000,00 kn,
- Ugovora o kratkoročnoj pozajmici sklopljen dana 20.03.2008. između I-tuženika Nino Đondić kao kreditora i II-tuženika Kumulus d.o.o. kao korisnika kredita s ugovorenim iznosom pozajmice od 6.000,00 kn,

dok se postupak P-341/20 pri OGS ZG vodi po tužbi tužitelja Josipa Šarka protiv I/ Petra Pripuza, II/Slobodana Ljubičića, III/ Darka Turopoljca, IV/Marija Đondić(iza pok. Nina Đondića) i V/Ivana Bitange radi utvrđenja ništetnosti sklopljenih ugovora o cesiji i to:

- Ugovora o cesiji od 31.03.2008. sklopljen između pok. Nina Đondića i Petra Pripuza na iznos od 6.000.000,00 kn (dalje; Cesija 1)
- Ugovora o cesiji od 06.07.2009. sklopljen između pok. Nina Đondića i Petra Pripuza na iznos od 7.182.000,00 kn(dalje; Cesija 2)
- Ugovora cesiji od 02.11.2009. sklopljen između pok. Nina Đondića i Petra Pripuza na iznos od 1.800.000,00 kn(dalje; Cesija 3)

- Ugovora o cesiji od 07.07.2009. sklopljen između Ivana Bitange i Petra Pripuza na iznos od 2.263.500,00 kn (dalje; Cesija 4)
- Ugovora o cesiji od 13.09.2011. sklopljen između Darka Turopoljca i Petra Pripuza na iznos od 1.571.000,00 kn (dalje; Cesija 5)

te radi utvrđenja ništetnim Ugovora o ustupu potraživanja sklopljenog između Petra Pripuza i Slobodana Ljubičića dana 04.02.2019.,

a postupak P-5/19 pri Trgovačkom sudu u Splitu po tužbi tužitelja I/ Josipa Šarka, II/ Darka Turopoljca protiv tuženika Petra Pripuza, vodi radi utvrđenja osnovanosti osporavanja potraživanja tuženika Petra Pripuza prema stečajnoj masi Kumulus d.o.o u stečaju u iznosu od 12.901.271,80 kn te utvrđenja da ne postoji potraživanje Petra Pripuza prema stečajnoj masi Kumulus d.o.o. u stečaju u iznosu od 12.901.271,80 kn.

Da bi se uopće ispunile pretpostavke postojanja *res iudicate*, potrebno je kumulativno ostvarenje subjektivnog identiteta spora (da se spor vodi između istih stranaka) te objektivnog identiteta spora (da je riječ o istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi zahtjeva).

Usporedbom postupka P-135/2019 koji se vodio pred TS ST s postupcima P-5/19, koji je aktualno u tijeku pred istim sudom, te P-341/20, koji je u tijeku pred OGS ZG, razvidno je da nije ostvaren niti subjektivni niti objektivni identitet spora.

Osim toga, za postojanje objektivnog identiteta spora nije dovoljno da se u različitim postupcima formalno osporava isti ugovor, već je nužno da se zahtjev temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi. Stoga, čak i kada bi aktualnim predmetnim postupcima bio postavljen zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovora o zajmu i pozajmici, što nije slučaj, ali iz drugačijih razloga od onih isticanih u postupku P-135/19, ne bi postojao objektivni identitet spora, pa samim time ni pretpostavke za primjenu instituta *res iudicata*.

Slijedom svega navedenoga, razvidno je da u konkretnom slučaju nije riječ o već presuđenoj stvari (*res iudicata*) !!!

Dodatno, čak i kada bi se prihvatilo da je u ranijem postupku P-135/2019 raspravljano o određenim ugovorima o zajmu i pozajmici, time ni na koji način nije pravomoćno riješeno pitanje valjanosti kasnijih ugovora o cesiji, pitanje pravne sudbine prijavljene tražbine Petra Pripuza u stečajnom postupku, niti pitanje valjanosti ustupa potraživanja prema Slobodanu Ljubičiću i posljedično Ines Ljubičić. Radi se o odvojenim pravnim odnosima, različitim strankama i različitim tužbenim zahtjevima, zbog čega se pozivanje na presuđenu stvar pojavljuje isključivo kao pokušaj da se izbjegne meritum već pokrenutih postupaka koji su relevantni za namirenje u ovom stečaju.

Ujedno, a obzirom da se različni vjerovnik opetovano neosnovano poziva na utvrđenja iz presude TS ST posl.br. P-135/19 od 10.01.2022. ovim putem stečajni vjerovnik skreće pažnju na t. 8.10. i 8.31. obrazloženja navedene presude kojima se jasno navodi da predmetni ugovori nisu bili potpisani od strane tužitelja Josipa Šarka, kao osobe koja je uz Nina Đondića bila ovlaštena skupno zastupati društvo Kumulus d.o.o., pa onda sud u t. 8.31. dolazi da zaključka da takvi ugovori za koje tužitelj Josip Šarko nije dao suglasnost odnosno odobrenje (što je bilo nužno obzirom da su Nino Đondić i Josip Šarko kao ovlaštene osobe društva Kumulus d.o.o. iste zastupale skupno) nisu ništetni, nego nepostojeći pa kao takvi niti ne proizvode pravne učinke !!!

8.10. *"Nije sporno da su ugovor o zajmu i ugovori o kratkoročnim pozajmicama koji su sklopljeni između Nina Đondića i trgovačkog društva Kumulus sklopljeni u pisanom obliku, kao ni to da predmetni ugovori nisu potpisani od strane tužitelja Josipa Šarka, kao osobe koja je uz Nina Đondića ovlaštena zastupati društvo Kumulus d.o.o."*

8.31. *„Pored svega naprijed navedenog, za navesti je kako je člankom 275. ZOO-a, za situacije kada suglasnost za sklapanje ugovora nije dana propisano da se smatra da ugovor nije niti sklopljen. Prema tome, sve i da tužitelj nije dao suglasnost odnosno odobrenje za sklapanje ugovora čije utvrđenje ništetnosti traži, takvi ugovori ne bi bili ništetni nego se smatra da nisu niti sklopljeni."*

Žaliteljica se stoga ne može selektivno pozivati na presudu P-135/2019 samo u dijelu u kojem smatra da joj ista ide u prilog, a istodobno zanemarivati upravo one dijelove obrazloženja koji potvrđuju da ugovori na kojima se u konačnici temelji lanac navodne tražbine nisu bili potpisani od strane Josipa Šarka kao osobe ovlaštene za skupno zastupanje društva Kumulus d.o.o. Ti navodi dodatno potvrđuju da osporavanje tražbine nije proizvoljno niti zlorabno, nego da postoji ozbiljna i konkretna pravna osnova za odgodu namirenja do završetka parničnih postupaka.

Nadalje, u postupku koji se vodi pri TS ST pod posl br. P-5/19 rješenjem od 12.08.2021. određen je prekid postupka do pravomoćnog okončanja postupka koji se vodi pred OGS ZG pod posl. br. P-341/20 jer odluka u tom parničnom postupku predstavlja **predstavlja prethodno pitanje** u odnosu na postupak posl. br. P-5/19. Osim toga, rješenjem od 01.07.2025. u postupku P-5/19 odbijen je prijedlog tuženika Petra Pripuza od 21.05.2025. za nastavkom postupka s obrazloženjem kako nisu ispunjene pretpostavke za nastavkom postupka jer postupak P-341/20 nije pravomoćno okončan. U svome prijedlogu tuženik se pozivao na presudu TS ST posl. br. P-135/19, no sud je pravilno cijenio navedenu presudu kao neodlučnu za rješenje pravne stvari u postupku P-5/19. i odbio tuženika.

***Prilog: Rješenje TS ST posl.br. P-5/19 od 12.08.2021.
Rješenje TS ST posl.br. P-5/19 od 01.07.2025.***

Prema tome, potpuno je promašeno i pravno neodrživo pozivanje razlučnog vjerovnika na presudu P-135/2019 kao na navodno pravomoćno riješeno prethodno pitanje, budući da se odlučne činjenice glede valjanosti cesija iz kojih proizlazi prijavljena tražbina razlučnog vjerovnika u ovom stečajnom postupku još uvijek utvrđuju u postupku P-341/20 koji nije pravomoćno okončan, a ishod kojeg postupka, uzimajući u obzir da je III-tuženik Darko Turopoljac u cijelosti priznao tužbeni zahtjev te da je sud u takvoj situaciji dužan donijeti djelomičnu presudu, će utjecati na visinu i osnovanost tražbine aktualno deklariranog razlučnog vjerovnika.

Zaključno, prvostupanjski sud pravilno obrazlaže u t. 30. obrazloženja pobijanog rješenja da *„eventualno utvrđenje ništetnosti ugovora o cesijama i ugovora o ustupu potraživanja će dovesti do utvrđenja ništetnosti tražbine razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić, budući da se radi o istovjetnoj tražbini koja se ustupom potraživanja prenijela na Slobodana Ljubičića, potom na Ines Ljubičić. Pokretanjem ovih postupaka osporavatelj Josip Šarko je učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje, a eventualnim ishodima u korist tužitelja-osporavatelja tražbina bi mogla ostati bez pravne osnove na kojoj se temelji, a što će imati utjecaja i na ovaj stečajni postupak i sve vjerovnike u ovom stečaju na što upućuje i odredba članka 118. stavak 6. OZ-a. Ako budu utvrđeni ništetni ugovori o cesiji, nema pravne osnove za osporenu tražbinu koju je Petar Pripuz prijavio u stečajnom postupku, niti ima pravne osnove za ustupanje takve tražbine na novog*

vjerovnika. Budući da je treća osoba, ovdje stečajni vjerovnik, Josip Šarko učinila vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje tražbine razlučnog vjerovnika upravo vođenjem ovih parničnih postupaka (P-341/2020 pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu i P-5/2019 pred Trgovačkim sudom u Splitu), sud odluku o namirenju razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić odgađa do završetka navedenih parnica temeljem odredbe članka 118. stavak 3. OZ."

Odgoda namirenja pritom ne predstavlja sankciju prema razlučnom vjerovniku, niti prejudicira konačan ishod parnica. Ona predstavlja zakonom predviđenu zaštitnu mjeru u situaciji kada je učinjeno vjerojatnim da bi isplata osporene tražbine prije završetka relevantnih postupaka mogla dovesti do nenadoknadle štete za stečajnu masu i ostale vjerovnike. Suprotno tome, trenutačno namirenje razlučne vjerovnice na temelju osporene tražbine moglo bi proizvesti teško reverzibilne posljedice, osobito ako bi se naknadno pravomoćno utvrdilo da pravna osnova tražbine ne postoji.

IV. Dodatno, želi se još jednom ukazati na prijevarno postupanje razlučnog vjerovnika s time da stečajni vjerovnik pritom ne traži od ovog suda da u ovom postupku odlučuje o eventualnoj kaznenopravnoj odgovornosti bilo koje osobe, niti je to predmet ovog postupka. Međutim, opisane okolnosti relevantne su za ocjenu vjerodostojnosti žalbenih navoda, procesnog ponašanja razlučne vjerovnice i svrhe zbog koje se inzistira na žurnom namirenju osporene tražbine, unatoč činjenici da o osnovi iste tražbine već postoje parnični postupci čiji ishod može biti odlučan za stečajnu masu:

- okolnost da su u stečajnom postupku i Petar Pripuz i Slobodan Ljubičić na ispitnom ročištu održanom 14.12.2018 prijavili tražbine prema stečajnom dužniku Kumulus d.o.o u gotovo istovjetnom iznosu (Petar Pripuz je prijavio tražbinu u iznosu od 12.901.271,80 kn osiguranu razlučnim pravom pozivom na ovršnu ispravu Ovr-110/13 OGS ZG dok je Slobodan Ljubičić prijavio tražbinu u iznosu od 12.896.500,00 kn). Na navedenom ispitnom ročištu stečajni vjerovnici Josip Šarko i Darko Turopoljac u cijelosti su osporili navedene tražbine, te nakon što je tražbina Slobodana Ljubičića osporena, isti je povukao svoju prijavu tražbine, dok je Petar Pripuz, nakon pokretanja parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja njegove tražbine (P-5/2019), predmetno potraživanje cesijom prenio upravo na Slobodana Ljubičića.
- pokušaj punomoćnika razlučnog vjerovnika da dvostruko naplati trošak određen rješenjem o ovrsi od 18.02.2013. posl. br. Ovr-110/13 koji iznos je već utvrđen kao dio tražbine osigurane razlučnim pravom, a kako to pravilno utvrđuje i prvostupanjski sud u t. 21. obrazloženja pobijanog rješenja

Prilog: Rješenje o ovrsi posl. br. Ovr-110/13 od 18.02.2013.

- da je stvarni cilj razlučnog vjerovnika bio prebiti osporenu tražbinu i time steći vlasništvo nad nekretninama društva Kumulus d.o.o. u stečaju po znatno umanjenoj vrijednosti. Naime, razlučni vjerovnik pozivao se na nalaz i mišljenje vještaka Zorana Zebe, koji je bio angažiran upravo od strane razlučnog vjerovnika, dok je stečajni vjerovnik tijekom postupka ukazivao na očiti sukob interesa i neprihvatljivost takvog vještačenja. Tim nalazom vrijednost nekretnina procijenjena je na približno 5,6 milijuna EUR (u konačnici su nekretnine prodane putem neposredne pogodbe kupcu Harvey Norman Croatia d.o.o. zahvaljujući angažmanu stečajnog vjerovnika Josipa Šarka čime je ostvarena korist svih vjerovnika stečajnog postupka) dok bi provedbom unovčenja stečajne mase dužnika KUMULUS d.o.o. putem elektroničke javne dražbe ista bila prodavana po početnoj cijeni od 4.200.000,00 EUR (3/4 procijenjene vrijednosti na prvoj dražbi) odnosno gotovo identično iznosu

tražbine koju kao razlučni vjerovnik ističe Ines Ljubičić. Da je cilj bio prebijanje tražbine razlučnog vjerovnika i stjecanje nekretnina proizlazi i iz izjava punomoćnika razlučnog vjerovnika danih na ročištu održanom 11.10.2024., kada je izričito naveo:

„Punomoćnik razlučnog vjerovnika izjavljuje da je izašao u susret vjerovnicima posebno vjerovniku Josipu Šarku što je prihvatio direktnu pogodbu jer je bio spreman prebiti potraživanje i postati vlasnik nekretnina čime vjerovnik Šarko ne bi dobio niti centa.“

- neistinito prikazivanje Darka Turopoljca od strane razlučnog vjerovnika kao „prijatelja“ stečajnog vjerovnika Josipa Šarka, iako je riječ isključivo o bivšem poslovnom suradniku. Ujedno se ističe kako su navodi iz žalbe kojima se Darka Turopoljca dovodi u vezu s navodnim kaznenim djelima potpuno netočni i nedostojni ozbiljnog sudskog postupka, osobito imajući u vidu da se isti nalazi na slobodi te mu nije izrečena niti se izvršava kazna zatvora za navode koje žalitelj paušalno i tendenciozno iznosi.

Prilog: Uvid u spis posl. br. St-630/2018

Sve opisano na najbolji mogući način ilustrira modus operandi pojedinih stečajnih vjerovnika i drugih sudionika u postupku te zakonitost njihova postupanja.

V. Nadalje, prvostupanjski sud pravilno utvrđuje pa t. I. izreke pobijanog rješenja odbija zahtjev punomoćnika razlučnog vjerovnika za namirenjem troškova zastupanja u ovršnom postupku posl. br. Ovr-688/2,23 (prije Ovr-3657/2018) koji se vodio pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu za više traženih 108.247,50 EUR.

Prvostupanjski sud je u cijelosti postupio prema uputi VTS-a sadržanoj u t. 17. obrazloženja odluke PŽ-4890/2025 od 28.01.2026. te ispitao, a potom osnovano utvrdio da trošak punomoćnika nastao do dana otvaranja stečajnog postupka nije bio prijavljen u stečajnom postupku zbog čega je njegov zahtjev za naknadom troškova nastalih do otvaranja stečajnog postupka 03.03.2017. u iznosu od 68.117,50 EUR odbijen kao nedopušten. U odnosu na radnje koje je punomoćnik razlučnog vjerovnika poduzeo u ovršnom postupku nakon što je nad ovršenikom otvoren stečajni postupak razlučni vjerovnik ima pravo na njihovu naknadu kao vjerovnik stečajne mase ukoliko su isti osnovani pa je tako pravilno razlučni vjerovnik/ovrhovoditelj odbijen sa zahtjevom za naknadom troškova u iznosu od 40.130,00 EUR dok mu je priznat trošak pristupa na dva ročišta 22.03.2017. i 22.01.2020. u vrijednosti svako po 100 bodova što uvećano za PDV sveukupno iznosi 250,00 EUR te trošak sastava dva podneska, svaki u vrijednosti od 250 bodova što uvećano za PDV sveukupno iznosi 1.250,00 EUR slijedom čega je pravilnom odlučeno kao u dijelu točke I. izreke pobijanog rješenja.

Dopuna žalbe ni u ovom dijelu ne dovodi u pitanje odlučnu činjenicu da troškovi nastali prije otvaranja stečajnog postupka nisu pravodobno i uredno prijavljeni kao tražbina u stečajnom postupku. Ti se troškovi ne mogu naknadno, kroz institut troškova unovčenja ili kroz podneske razlučne vjerovnice, pretvoriti u teret stečajne mase mimo pravila stečajnog postupka. Takvo bi postupanje bilo protivno jednakom položaju vjerovnika i protivno pravilima o prijavi i ispitivanju tražbina.

Nadalje, punomoćnik razlučnog vjerovnika neosnovano potražuje u žalbi puni trošak zastupanja na ovršnim ročištima održanim 22.03.2017. i 22.01.2020., u iznosu od po 8.076 bodova, budući da se troškovi mogu priznati u punom iznosu isključivo ako su bili osnovani.

Da u konkretnom slučaju nije riječ o osnovanim troškovima razvidno proizlazi iz samog sadržaja zapisnika s navedenih ročišta.

Naime, iz sadržaja zapisnika s ročišta održanog 22.03.2017. u predmetu posl.br. Ovr-110/23 proizlazi da je isto bilo zakazano temeljem čl. 92. Ovršnog zakona radi utvrđivanja vrijednosti nekretnine, međutim na ročištu nije provedena nikakva rasprava o toj okolnosti. Naime, sud je utvrdio koja dokumentacija prileži spisu, a tadašnji privremeni zastupnik ovršenika predao je u spis rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-2482/15 od 03.03.2017., kojim je otvoren i zaključen skraćeni stečajni postupak nad dužnikom Kumulus d.o.o. te imenovan stečajni upravitelj, uslijed čega je sud odgodio ročište. Punomoćnik ovrhovoditelja, ovdje razlučnog vjerovnika, na navedenom ročištu nije se upuštao u raspravljanje niti poduzimao bilo kakve procesne radnje, već je de facto samo pristupio ročištu koje je potom odgođeno, zbog čega ne postoji osnova za priznavanje punog troška zastupanja.

Nadalje, na ročištu održanom 22.01.2020. u predmetu posl. br. Ovr-3657/18 punomoćnik ovrhovoditelja, ovdje razlučnog vjerovnika, zatražio je dodjelu dodatnog roka radi postizanja dogovora o načinu procjene vrijednosti predmetnih nekretnina te glede izbora stalnog sudskog vještaka.

Međutim, navedeno procesno postupanje ne opravdava priznavanje punog troška zastupanja, budući da je punomoćnik ovrhovoditelja mogao i morao već prije održavanja ročišta usuglasiti navedena pitanja sa svojom strankom te na ročište pristupiti s konkretnim i određenim prijedlogom osobe sudskog vještaka radi utvrđenja vrijednosti predmetne nekretnine. Time bi se ostvarila svrha zakazanog ročišta, koje je upravo i bilo određeno radi utvrđivanja vrijednosti nekretnine, te bi se isto moglo smatrati učinkovito održanim.

Slijedom navedenoga, evidentno je da troškovi predmetnih ročišta nisu nužni niti opravdani u zatraženom opsegu, zbog čega ne postoje pretpostavke za priznanje punog troška zastupanja.

Kod ocjene osnovanosti troškova nije dostatno mehanički primijeniti vrijednost predmeta spora ili vrijednost tražbine, nego je potrebno ocijeniti je li konkretna radnja bila nužna, korisna i opravdana za provedbu postupka. U protivnom bi se na teret stečajne mase priznavali puni troškovi i za radnje koje se svode na puki pristup odgođenom ročištu ili na traženje dodatnog roka, bez stvarnog doprinosa unovčenju predmeta osiguranja ili zaštiti stečajne mase.

Nadalje, razlučni vjerovnik neosnovano potražuje trošak sastava žalbe izjavljene protiv pobijanog rješenja, iako je kogentnom odredbom čl. 20. Stečajnog zakona izričito propisano da u stečajnom postupku svaki vjerovnik snosi svoje troškove postupka.

Ujedno se ističe kako troškovi zastupanja razlučnog vjerovnika ne predstavljaju trošak unovčenja predmeta razlučnog prava, niti se mogu namirivati iz kupovine ostvarene prodajom predmeta osiguranja. Riječ je o vlastitim troškovima sudjelovanja razlučnog vjerovnika u postupku, koje isti snosi samostalno sukladno čl. 20. SZ-a. Na navedeno je tijekom postupka opetovano ukazivao stečajni vjerovnik, a isto pravno stajalište zauzeo je i VTS u svojim ranijim odlukama donesenima u ovom predmetu.

Stoga se ovim putem ponovno ukazuje kako je i novopostavljeni zahtjev razlučnog vjerovnika za namirenjem troškova sastava žalbe u cijelosti neosnovan i protivan izričitoj zakonskoj odredbi čl. 20. SZ-a kojom je propisano da svaka stranka u stečajnom postupku snosi svoje troškove postupka te bi svaka druga odluka

bila protivna zakonu te bi predstavljala neopravdano prebacivanje vlastitih troškova razlučnog vjerovnika na teret stečajne mase i ostalih vjerovnika u postupku.

Isto vrijedi i za svaki eventualni dodatni zahtjev razlučne vjerovnice za naknadu troška sastava dopune žalbe. Takav trošak predstavlja vlastiti trošak procesnog postupanja razlučne vjerovnice u stečajnom postupku, a ne trošak unovčenja predmeta razlučnog prava niti trošak koji bi se mogao namirivati iz kupovnine prije ostalih vjerovnika.

VI. Pravilno prvostupanjski sud utvrđuje pa t. IV. izreke pobijanog rješenje odbija prijedlog razlučnog vjerovnika da sud postupi po čl. 118. st. 8. OZ-a i odredi stečajnom vjerovniku Josipu Šarku plaćanje jamčevine za štetu koju da bi razlučni vjerovnik radi odgode trpio te navedenu odluku pravilno obrazlaže u t. 32. obrazloženja pobijanog rješenja kada navodi da budući da razlučni vjerovnik nije učinio nastupanje štete vjerojatnom i izvjesnom niti je dokazao ispunjenje svih zakonom propisanih elemenata za štetu sud nije našao osnovanim prijedlog razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine.

Jamčevina iz čl. 118. st. 8. OZ-a nije automatska posljedica svakog osporavanja tražbine niti svake odgode namirenja. Riječ je o iznimnoj mjeri koju sud može odrediti tek nakon ocjene okolnosti konkretnog slučaja, i to samo ako osoba čija je tražbina osporena učini vjerojatnim da bi zbog odgode mogla pretrpjeti konkretnu i pravno relevantnu štetu. U protivnom bi se institut jamčevine pretvorio u sredstvo pritiska na osobu koja zakonito osporava tražbinu, čime bi se obesmisllila sama svrha čl. 118. OZ-a.

Takovo stajalište žalitelj neosnovano osporava jer da (po njegovom prije svega u cijelosti promašenom tumačenju) navedenom zakonskom odredbom nije propisano da se mora dokazati vjerojatnost i izvjesnost nastupanja šteta kao i dokazati ispunjenje svih zakonom propisanih elemenata za postojanje štete.

Međutim, cit. zakonskom odredbom čl. 118. st. 8. OZ-a jasno je propisano (cit.):

„Na prijedlog osobe čija je tražbina osporena sud može odgodu donošenja rješenja o namirenju i namirenje tražbine te osobe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja. Ako osoba koja je osporila tražbinu ne da primjerenu jamčevinu u roku koji joj je određen, smatrat će se da tražbina nije osporena.“

Izričaj štete koja bi se mogla pretrpjeti kao ustaljeni pravni termin i standard reguliran zakonskim propisima jasno nalaže da je za postojanje štete nužno postojanje svih njezinih zakonskih elemenata te da je u konkretnom slučaju nužno najmanje učiniti vjerojatnim njihovo postojanje.

Sama odredba čl. 118. st. 8. OZ-a, prema kojoj sud može diskrecijskom odlukom odgodu donošenja rješenja o namirenju uvjetovati davanjem primjerene jamčevine „za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja“, jasno upućuje na potrebu postojanja barem vjerojatnosti nastanka konkretne štete dok žalitelj s druge strane isto nije učinio vjerojatnim niti izvjesnim.

Da takva nije bila intencija zakonodavca prilikom sastavljanja zakonskog teksta, žalitelju očito nejasne zakonske odredbe, predmetna bi zakonska odredba bila formulirana na bitno drugačiji i stroži način, bez potrebe činjenja vjerojatnim mogućeg nastanka štete.

Suprotno tumačenje navedene odredbe dovelo bi do apsurdnog pravnog rezultata prema kojem bi se jamčevina mogla određivati i bez postojanja barem vjerojatnosti nastanka konkretne štete, čime bi se u potpunosti obesmislio sadržaj i svrha predmetne zakonske odredbe.

U konkretnom slučaju različna vjerovnica nije konkretizirala u čemu bi se sastojala navodna šteta, u kojem bi iznosu ista nastala, zbog čega bi bila u uzročnoj vezi upravo s odgodom namirenja, niti zbog čega bi takva šteta bila vjerojatna i izvjesna. Sama činjenica da različna vjerovnica želi ranije primiti isplatu ne predstavlja štetu u smislu čl. 118. st. 8. OZ-a, osobito kada je riječ o tražbini čije je postojanje i prijenos ozbiljno osporen te o kojoj se vode relevantni parnični postupci.

Osim toga, odgodom namirenja ne narušavaju se „*legitima očekivanja razlučnog vjerovnika*“. Naime, ako se u spomenutim sudskim postupcima utvrdi osnovanost tužbenih zahtjeva - što je vrlo izvjesno s obzirom na to da je jedan od tuženika u postupku P-341/20 priznao tužbeni zahtjev, a što posljedično povlači za sobom ništetnost i ostalih cesija koje su predmetom utvrđenja u tom postupku - u konačnici se dovodi u pitanje osnovanost tražbine ovdje razlučnog vjerovnika koja proizlazi iz navedenih cesija. S druge strane, ako bi se hipotetski tužbeni zahtjevi pokazali neosnovanima, različni vjerovnik bi i dalje bio namiren u cijelosti za tražbinu koju, iako neistinito, tvrdi da mu pripada.

Dakle, presude koje će biti donesene u postupcima P-341/20 na OGS ZG i P-5/19 na TS ST proizvode pravne učinke koji će se reflektirati na namirenje svih stečajnih vjerovnika ovog stečajnog postupka kao i na namirenje razlučnog vjerovnika i da li uopće isti ima osnovano pravo na namirenje.

Nadalje, u cijelosti su apsurdni navodi žalitelja da „*sud nije cijenio ni to što Šarko nije priložio niti jedan dokaz koji bi pobio prijedlog iz dokaze razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine sukladno čl. 118. st. 8. OZ*“ (?). Nejasno je na temelju čega žalitelj izvodi zaključak da bi stečajni vjerovnik sukladno čl. 118. st. 8. OZ bio obavezan priložiti dokaz, ma da je stečajni vjerovnik navedeno učinio i detaljno obrazložio sve okolnosti postupka koje osnovano pobijaju prijedlog razlučnog vjerovnika za određivanjem jamčevine podneskom od 19.03.2026. pri kojim navodima u cijelosti ustraje te u prilogu ovog odgovora na žalbu kao njezin sastavni dio prilaže podnesak od 19.03.2026.

Prilog: Podnesak stečajnog vjerovnika Josipa Šarka u predmetu St-630/2018 od 19.03.2026.

Teret činjenja vjerojatnim pretpostavki za određivanje jamčevine nalazi se na predlagatelju jamčevine, dakle na razlučnoj vjerovnici, a ne na stečajnom vjerovniku koji je osporio tražbinu. Stečajni vjerovnik nije dužan dokazivati nepostojanje neodređene i nekonkretizirane štete, već je različna vjerovnica dužna barem učiniti vjerojatnim da bi zbog odgode namirenja pretrpjela konkretnu štetu. Kako to nije učinila, prvostupanjski sud pravilno je odbio prijedlog za određivanjem jamčevine.

VII. Radi potpunosti, stečajni vjerovnik se dodatno očituje na dopunu žalbe različne vjerovnice, iako ista ne otvara nijedno novo odlučno pitanje koje već nije obuhvaćeno žalbom, pobijanim rješenjem i dosadašnjim podnescima stečajnog vjerovnika.

Koliko se dopunom žalbe ponovno pokušava prikazati da je tražbina različne vjerovnice neosporiva, pravomoćno utvrđena ili zaštićena samim zemljišnoknjižnim upisom, stečajni vjerovnik u cijelosti ostaje kod navoda da je takvo stajalište protivno ranijem pravnom shvaćanju VTS-a izraženom upravo u ovom

postupku. VTS je jasno prihvatio mogućnost osporavanja tražbine osobe koja ima upisano založno pravo te je prvostupanjskom sudu naložio da analizira konkretne već pokrenute postupke i ocijeni opravdavaju li isti odgodu namirenja.

Koliko se dopunom žalbe nastoji tvrditi da su povrijeđena ustavna ili konvencijska prava različne vjerovnice, ističe se da zakonita odgoda namirenja osporene tražbine, određena na temelju čl. 118. st. 3. OZ-a i obrazložena konkretnim parničnim postupcima koji mogu biti odlučni za postojanje tražbine, ne predstavlja povredu prava vlasništva, prava na pošteno suđenje niti prava na mirno uživanje vlasništva.

Upravo suprotno, namirenje osporene tražbine prije završetka postupaka koji mogu dovesti u pitanje njezinu pravnu osnovu predstavljalo bi nerazmjern rizik za stečajnu masu i ostale vjerovnike.

Koliko se dopunom žalbe dodatno osporava odluka o troškovima ili odluka o jamčevini, stečajni vjerovnik ističe da dopuna žalbe ne sadrži nikakav konkretan dokaz niti pravno relevantnu činjenicu koja bi promijenila zaključke prvostupanjskog suda. Troškovi koji nisu pravodobno prijavljeni ne mogu se naknadno priznati na teret stečajne mase, troškovi vlastitog žalbenog postupanja različne vjerovnice padaju na njezin teret sukladno čl. 20. SZ-a, a jamčevina se ne može odrediti bez barem vjerojatno učinjene konkretne štete.

Slijedom navedenog, dopuna žalbe ne predstavlja osnovu za ukidanje ili preinačenje pobijanog rješenja, već dodatno potvrđuje da različna vjerovnica pokušava procesnim sredstvima ubrzati namirenje osporene tražbine prije završetka postupaka koji mogu biti odlučni za njezino postojanje.

VIII. Slijedom svega navedenog, osobito imajući u vidu dugotrajnost vođenja ovog stečajnog postupka, stanje spisa i sve činjenične okolnosti predmetnog postupka, okolnost da je rješenje o namirenju u ovom stečajnom postupku već tri puta bilo ukidano, da je TS ST ovoga puta u cijelosti postupio sukladno uputi VTS-a danoj u rješenju posl. br. PŽ-4890/2025 od 28.01.2026., da je rješenje o namirenju TS ST posl. br. St-630/2018 od 24.04.2026. pravilno i na zakonu osnovano,

predlaže se

u cijelosti odbiti žalbu razlučnog vjerovnika Ines Ljubičić kao neosnovanu te potvrditi rješenje o namirenju Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-630/2018 od 24.04.2026.

U Zagrebu, 15.05.2026. god.

Stečajni vjerovnik po punomoćniku: